

LXXXVIII.

Undertegnede foreslaae, at istebetfor den i Landstingets Møde den 27de Januar vedtagne Adresse til Hans Majestæt Kongen vedtages følgende Adresse til Allerhöfstdamme.

Allernaadigste Konge!

I det danske Folks dybe Sorg over Deres forevigebe Forgængers pludselige Død var det en Trøst og Beroligelse at see Deres Majestæt træde i den Højsalige Konges Fodspor, ved at hævde vor Frihed og Selvstændighed ligeoverfor Ublandets Forestillinger og Fordringer om Ophævelsen af Grundloven af 18de November f. A. Krigens Udbrud forstyrrede dog snart Haabet om en rolig Udvikling af vore Forhold.

Efterat det tydske Forbund under Navn af Eksekution har besat Deres Majestæts tydske Hertugdømmer, Holsteen og Rauenburg, med Forbundstroppe, og under disses Beskyttelse ladet et Oprør udvikle sig til Fordeel for en uberettiget Prætendent, have Tydslands Stormagter sendt deres Hære over Danmarks Riges Grændse, for, som de foregive, at tage i Pant det danske Land Slesvig, der 1721 paant blev inkorporeret i og derhos garanteret Danmarks Krone, og over hvilket hverken Tydsland eller dets Stormagter nogensinde have besiddet Myndighed. Efter to hæderlige Træfninger har vor tappre Hær trukket sig tilbage for Overmagten og forladt vort tusindaarige Grændseværn; den har nu kun en mindre Deel af Slesvig inde. Sjenden har udbredt sig over den øvrige Deel af dette Land og taalt, at fremmede Bander og oprørske Underfaatter have forjaget mange af Deres Majestæts troe Embedsmænd og omstyrret den lovlige Orden; ja de sidste Dage have bragt Tidende om, at han endog er trængt ind i Nørrejylland.

Allernaadigste Konge!

Under saa alvorlige Forhold føler Deres Majestæts tro Landsting Trang til at udtale sig aabent og usorbeholdent for sin Konge paa det Folks Vegne, der har valgt det.

En Krig mod Overmagt vil kræve store og tunge Offer, men den vil dog føres med Haab om et godt Udsald, hvor Tillid raader mellem Konge og Folk.

I denne skæbnesvangre Stund maae vi søge vor Fortrøstning i, at Folkets Sag ogsaa er Kongens, at Deres Majestæt trofast vil værges vor Frihed og Selvstændighed og ikke tilstede, at fremmed Myndighed udstrækkes over Danmarks Riges Gennemærker, eller Forbindelsen mellem Kongeriget og Slesvig svækkes.

Efter Deres Majestæts Regjerings bestemte Erklæring tør Folket stole paa, at Landets hele Kraft vil blive opbudt for at føre Krigen, og at Deres Majestæt vil bestræbe Dem for at gjøre det klart for Europa, at vort nationale Liv og vor frie Selvbestemmelse aldrig maa opoffres. Deres Majestæt vil kunne stole paa, at Frihedens Velsignelse har styrket Folkets Kjærlighed til Fædrelandet og dermed dets Beredvillighed til at bringe ethvert Offer for Danmarks Ret og Ære.

Naar gjensidig Tillid saaledes forbinder Konge og Folk, ville Begge med freidigt Mod kunne imødesee Krigens Dunderlinger og Farer.

Held Kongen! Held vor tappre Hær!

Held vort elskede Fædreland!

Brix.

B. Christensen.

Drejer.

Ploug.